

24.2.60
IGLESIA SAN JOSE
CABILDO

Sr. En J. Vicens i Vives
Santaloí 14 - Barcelona.

Recordat en X:

Fa ja un any que li escrivia responent a la seva del 14 de juliol. A la meua primera va respondre en un to laudatori. La segona no la respongué. El seu silenci m'ha estat molt dolorós. He compres. Se' podia pensar que jo era un provocador polític, qui sap amb quins fins. Noli coué comprometre's. Això és lo que em fa sofrir. L'apostasia dels catalans a ve' ho. La davallada del meu poble. Fa trenta anys, menys encara, els prohoms de Catalunya portaven la bandera barcada i parlaven mots de patria i nació al Paranís de l'Universitat Autònoma. Ara tenen por de se tinguts per fills de una terra. No sé tan sols. Altres, molt pitjor.

La tàctica usari de gemanitzar els països bàltics, la soviètica de russificar mitja Polònia i polonitzar Silesia, s'ha aplicat a Catalunya.

Es dolorós pensar que Xipre, petita i opressa per mans poderoses desde regle, que Israel, que les tribus de cofres i zulús, de negres de tota mena obten- quin la seva independència en aquests anys, i que Catalunya independent fins a 1714, seguint-se per si sola el XIX, quasi independent el 38 i 39, ara hagi arribat a un punt en que la sang barrejada dels invasors, i la llengua imposada tractant-nos de gossos, fa sols 20 anys ens hagin fet oblidar lo que som i lo que erem.

Rodant pel món he vist nacions petites, molt inferiors a nosaltres, en cultura, sense llengua pròpia, pobres, i no obstant orgullosos de la seva llibertat. Per a mi Costa Rica, Panamà, Uruguai, Xile, m'han ensejant com fera un govern damunt d'un poble per fe. lo ressourceient de se mateix, i com no tenim prou avergonyir-nos de se catalans.

He vist néixer el l'Independència la India i el nacionalisme egipci. Per què els catalans ens hem oblidat que Déu ens va fer catalans i no espanyols, i que sense odiar a ningú tenim d'estimar de manera preferent a la nostra mare?

Per por de perdre unes fàbriques, i uns mercats que no produïen...

Heu arribat al punt que aquells que fan professió d'humilitat, els religiosos, s'avergonyeixen de la llengua apresca a la falda de l'les mares. Per ordre religiós, catalans a Catalunya parlen oficialment i real la llengua d'Espanya. Parlar el "dialecte oriental de la península" és contra producte. Ja queixos mateixos religiosos

aniran a Mirons i per la glòria de Déu escriuràn les primeres Gramà-
tiques, i diccionaris de negres o indis, per donar la vida literària
per fer viure la bellesa de la multiplicitat que Déu ha donat als homes,
la llengua de llull. Verdader, encara veia prescripta per ells
mateixos a la pròpia terra.

S'enriu l'història boiant a propòsit tot lo que Catalunya feu, per
porar en son lloc la dinastia exterior. Catalunya deixa de tenir
Història al moment que es casa el seu rei amb la de Castella.
En els mapes s'evadeix tot lo passat de Catalunya. El Rosselló i
la Cerdanya són definitivament separats. Un mapa històric
d'Espanya fins prorròia fora per límits de l'actual de l'estat
espanyol.

Ve' es un professor d'universitat i jo no sóc més que un pobre capellà
de poble a terres llunyanes. Però jo veig que la Catalunya de la
meua infància tenia menys bonatsos, menys anstancats, menys
misèria que la d'avui. Veig que els pobres petits, que beconegut
viven amb un caliu familiar com al que a nosaltres ens agradava
i ara s'ha perdut a Catalunya. Veig finalment que malgrat
Catalunya està aclofada sota un pes de rangs, llengua i
governos forasters, encara tinc obligació d'estimar-la com
a la meua pàtria, perquè així Déu ens ho mana al 4^{rt} ma-
nament, i que confondre la pàtria pròpia amb la nació
que ens fagocita és una infidelitat a la que Déu reberem.
Pobra, petita, malalta. Així veig a Catalunya i així es
doloros. Aquest dolor és el que em va remoure el seu silenci.

Sevent en Xt.

Antoni Porta
Pere